

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Լ Ե Ն Լ Ո Ց Ծ Ե Ն

Ունայն ու բիրս էր հոգին.
Ան վիճին մէջ կը տեսնէր լոկ
Սասկութիւնը տառապանին,
Կամ աղէտին զարմանքն անհոգ.

Արուեստն, անոր տիպն է՛ն յրասակ,
Զոյգ մ'ըզգացումնն այս կը ցուցնէ
Երկու շրջան տիպարի տակ
Մօր մ'եղած որս վրէժաց զըմէն.

Մին՝ ծեր զըշխոն է Տրովայի.
Զարկեր է սուրն որդիքն անխնայ.
Կը հաչէ այդ սուգն ամենի,
Ու ծովեզրին վրայ կ'առնայ.

Ափումնին վրայ կ'վազէ վեր վար,
Փրփրոտ ալեաց դէմ կ'ծայրիլ բուխ,
Կը կաղկանծէ վայրագաբար,
Շուն իրական, իննապատակ.

Միսը, նիփէն, որ, շրմբումն,
Կը տեսնէ աչն աներեր,
Գեղեցկաշար սալաբերուն.
Զակըներն զոր դիմ են սպաներ,

Կսպառի շունը շրմբանց վրայ.
Կը մեռնի խօլ շարժմամբ մ'յանկարծ.
Ա՛լ մարմարիոն մ'է անըզգայ,
Զես զիտեր հոն ուսկից բերում.

Թրգմ. Թ. Ե. Գ.

Քրիստոնէական վիճն է անհուն,
Ինչպէս մարդուն սիրն իննին, ան
Կը տառապի, յետոյ, խոնուն,
Կ'սանի յառաջ, լուռ, իր համբան.

Գողգոթայի վրայ կանգնած,
Արտասուալից, անմրումն, ո՛հ
Մայր մըն է ան ալ սրտազգաց,
Բայց ինչպիսի մայր ի՛նչ որդու.

Կը մասնակցի ան ցանջանին,
Որ կը վրէկէ ազգերն համայն,
Զոհին տալով գորովագին
Կարեկցութիւնն իր անսահման.

Եւ զի ամէնն իրեն որդի
են, աշխարհի՛ վրայ համօրէն
Ամբողջ իր գուրը կը յորդի
Իր սրտի եօթը վէրերէն.

Ա՛խ, ի՛ր փառին համար, երբու
Բացուի երկինք օր մ'լայնօրէն,
Անոնք որ հեզ՝ հաւատաւոր՝
Բարի եղան, հեռու Զարէն,

Անոնք Սիոնի բլրին վրայէն
Պիտ' վերբեւեմ երանաւէս,
Վերափոխման բացած համբէն,
Գէպի վերին բերկրանքն յաւէս.

ԲՈՒՆՆԱՅԻՆ

